

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 301/2019-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval spoločnú ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], občana Spolkovej republiky Nemecko, a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] Česká republika, zastúpených advokátom JUDr. Karolom Spišákom, Bajkalská 5/C, Bratislava, vo veci namietaného porušenia ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 11 C 221/2008 z 3. februára 2016, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10 Co 122/2016 z 30. marca 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 158/2017 z 28. februára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Dr. Dipl. [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júna 2019 doručená spoločná ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], občana Spolkovej republiky Nemecko, a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Česká republika (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 221/2008 z 3. februára 2016 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“), rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Co 122/2016 z 30. marca 2017 (ďalej len „rozsudok odvolacieho súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 158/2017 z 28. februára 2019 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“)

2. Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že ako žalobcovia sa svojou žalobou podanou na okresnom súde domáhali určenia, že nehnuteľnosti definované v žalobe patria do dedičstva ich právnych predchodcov. Okresný súd v uvedenej veci rozhodol rozsudkom súdu prvej inštancie tak, že žalobu sťažovateľov zamietol. Proti rozsudku súdu prvej inštancie sťažovatelia podali odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Sťažovatelia nespokojní s rozsudkom odvolacieho súdu podali dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol.

3. Sťažovatelia v sťažnosti argumentujú a poskytujú svoj právny pohľad na vec, pričom tvrdia, že rozsudok súdu prvej inštancie, napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sú arbitrárne, porušujúce ich označené práva. Podstata argumentácie sťažovateľov v ústavnej sťažnosti je založená na nesúhlase s právnymi závermi krajského súdu, ktoré sú podľa ich názoru v rozpore s ustálenou

rozhodovacou praxou najvyššieho súdu, podľa ktorej je výmer o prídelení do vlastníctva titulom nadobudnutia vlastníckeho práva za predpokladu, že prídelcom neboli pridelené nehnuteľnosti odňaté, resp. prídelcovia vlastnícke právo nikdy nestratili.

4. Sťažovatelia v závere svojej sťažnosti navrhli, aby ústavný súd vo veci rozhodol náležom v tomto znení:

„I. Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/221/2008, Krajský súd Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co/122/2016 a Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo/158/2017 porušili právo [redacted], [redacted], trvalé bytom [redacted] [redacted], občan Spolkovej republiky Nemecko a [redacted], [redacted], trvalé bytom [redacted]

[redacted] Česká republika zaručené v čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II spis. zn. 11 C/221/2008 zo dňa 03. 02. 2016, rozsudok Krajského súdu Bratislava spis. zn. 10 Co/122/2016 zo dňa 30. 03. 2017 a Uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6 Cdo/158/2017 zo dňa 28. 02. 2019 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie Okresnému súdu Bratislava II.

III. Okresný súd Bratislava II, Krajský súd Bratislava a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľom trovy konania a trovy právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu sťažovateľov...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Podstatou sťažnosti je namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom súdu prvej inštancie, napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

10. Porušenie označených práv sťažovateľa vidia v namietanej nesprávnosti právnych záverov v napadnutom rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok

súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval nepreukázanie nadobudnutia vlastníckeho práva k označeným nehnuteľnostiam ich právnych predchodcov na základe nimi predloženej listiny prídelu, a v jeho nedostatočnom odôvodnení.

K napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie

11. Pokiaľ ide o rozsudok súdu prvej inštancie, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať označený rozsudok súdu prvej inštancie ani jeho predchádzajúci postup, keďže ho už meritórne preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľom ochranu ich právam.

12. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti rozsudku súdu prvej inštancie odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

K napadnutému rozsudku odvolacieho súdu

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

14. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných

rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúvania vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

15. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu konštatuje, že dôvodom zamietnutia žaloby bolo zistenie (záver), že právni predchodcovia sťažovateľov nenadobudli vlastnícke právo k označeným nehnuteľnostiam. Tento právny záver vyplynul z pomerne rozsiahleho dokazovania, na základe ktorého boli ustálené rozhodné právne skutočnosti, pričom bolo potrebné v súvislostiach aplikovať aj dobové právne predpisy. Krajský súd v rámci odôvodnenia svojho právneho záveru poukázal na viaceré skutočnosti a okolnosti, ktoré bránili nadobudnutiu vlastníckeho práva na základe tzv. prídelu, ktorý sťažovatelia predložili v súdnom konaní. V bode 14 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu krajský súd konštatoval, že právnym predchodcom žalobcov boli na základe predloženého výmeru odovzdané predmetné nehnuteľnosti len do dočasného užívania, preto tvrdená paaknosť prehlásenia právneho predchodcu sťažovateľov o zrieknutí sa rolí vo [REDACTED] bola z hľadiska výsledku konania právne irelevantná. Takisto z dokazovania pred súdom prvej inštancie, teda vecných a časových súvislostí vyplynulo, že výmer predložený sťažovateľmi bol z technických príčin zrušený a zároveň ich právnym predchodcom bol vydaný nový výmer, na základe ktorého právni predchodcovia nadobudli iné nehnuteľnosti namiesto pôvodného výmeru (bod 15 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Krajský súd ďalej konštatoval, že výmer predložený sťažovateľmi sa obsahovo nezhodoval s originálom výmeru zachovaným v archíve krajského súdu (bod 16 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu) a zároveň sa tento výmer nezhodoval, čo sa týka počtu a rozsahu podielov jednotlivých vlastníkov dotknutých nehnuteľností zapísaných v rozhodnom čase v pozemkovej knihe. V neposlednom rade krajský súd konštatoval, že zápis vlastníckeho práva v prospech právnych predchodcov žalobcov (sťažovateľov, pozn.) bol povolený uznesením Ľudového

súdu v Bratislave z 26. februára 1954, teda v čase, keď už bola pozemnoknižná vložka zrušená a dotknuté parcely vložené do inej pozemnoknižnej vložky (bod 17 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zároveň reagoval aj na argumentáciu sťažovateľov týkajúcu sa pravosti výmeru, keď uviedol, že pravosť výmeru predloženého žalobcom na znalecké preskúmanie by mohla byť konštatovaná vtedy, ak by zadal znaleckej organizácii aj úlohu predložiť a porovnať ho aj s výmerom z archívu Ľudového súdu v Bratislave, k čomu nedošlo.

16. Ústavný súd tak konštatuje, že právny názor krajského súdu je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený dostatočným spôsobom a presvedčivo. Krajský súd vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné žalobu zamietnuť, teda jeho rozhodnutie nie je možné považovať za arbitrárne ani svojvoľné. Krajský súd reagoval aj na argumentáciu sťažovateľov týkajúcu sa pravosti predloženého výmeru a zaujal aj stanovisko k relevantnosti ostatných predstretých tvrdení sťažovateľov o nemožnosti nadobudnutia sporných nehnuteľností žalovaným, tvrdenej paaktnosti listiny zrieknutia sa vlastníctva ich právnym predchodcom tak, že v kontexte nespochybných rozhodných skutočností pre meritum sporu boli tieto nepodstatné. Tieto závery krajského súdu sú podľa názoru ústavného súdu logické, argumentačne konzistentné, nepopierajú zmysel a účel aplikovaných noriem dobového a platného práva, a preto ich možno za daných skutkových okolností považovať aj za ústavne konformné.

17. Vychádzajúc z uvedeného a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva podľa práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením práva sťažovateľov podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia jeho porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 zákona písm. g) o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. Obdobný záver platí aj o namietanom porušení základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu. Keďže v konaní bolo viacerými dôkazmi a právnymi relevantnými súvislosťami preukázané, že právni predchodcovia sťažovateľov nemohli nadobudnúť a nenadobudli vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam na základe predloženého výmeru, ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach posudzovanej veci ani nemohlo dôjsť k zásahu do ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 zákona písm. g) o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu

19. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd dovolanie sťažovateľov odmietol, ústavný súd po oboznámení sa s jeho obsahom konštatuje, že z jeho odôvodnenia vyplýva, že najvyšší súd skúmal, či sú v danej veci splnené zákonom ustanovené podmienky na podanie dovolania z hľadiska kritérií ustanovených v § 419 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Následne sa zaoberal aj skúmaním eventuálnej existencie tvrdenej vady podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Sťažovatelia v kontexte namietanej vady vyčítali krajskému súdu aj nedostatočné a arbitrárne odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu z dôvodu nevysporiadania sa s ich námietkami uvedenými v odvolaní.

20. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa v ňom argumentáciou sťažovateľov riadne zaoberal a svoje rozhodnutie dôsledne odôvodnil, keď v podstatných častiach odôvodnenia konštatoval, že sťažovatelia síce namietali nesprávne právne posúdenie veci, avšak nekonkretizovali v čom má spočívať nesprávnosť právneho posúdenia odvolacieho súdu v rovine právnych argumentov. Napriek uvedenému najvyšší súd k nejednoznačným výhradám sťažovateľov o údajnom rozpore odôvodnenia rozsudku

odvolacieho súdu v bodoch 14 a 15 uviedol, že tieto závery súdu len podporne ozrejmovali sled udalostí a neboli pre rozhodnutie v merite veci vôbec určujúce. Pokiaľ išlo o námietku, že vo veci konajúce súdy vychádzali z nesprávneho dátumu výmeru, najvyšší súd konštatoval, že podľa obsahu ide o námietku spochybňujúcu správnosť skutkového zistenia, teda nie nesprávneho právneho posúdenia veci. K spochybneniu platnosti kúpnopredajnej zmluvy sťažovateľmi najvyšší súd uviedol, že sťažovatelia neuviedli, v čom má údajná neplatnosť spočívať, a tiež konštatoval, že otázka platnosti kúpnopredajnej zmluvy nebola relevantná z hľadiska nosného dôvodu, pre ktorý bola žaloba zamietnutá. V tejto súvislosti najvyšší súd poukázal na sťažovateľmi nespochybnený kľúčový záver krajského súdu opretý o nespochybnené dôkazy, že sťažovatelia nemohli nadobudnúť vlastnícke právo každý v podiele 1/2, a teda vlastníctvo k celku, keďže osoby uvedené vo výmere neboli v skutočnosti spoluvlastníkmi takých podielov, ako sa v ňom uvádza, a po sčítaní veľkosti ich podielov nikdy nevlastnili sporné nehnuteľností v celosti (bod 19 odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu). Najvyšší súd v nadväznosti na namietaný odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke, že výmer o prídele do vlastníctva je titulom nadobudnutia vlastníckeho práva, uviedol, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd nespochybňovali tento vo všeobecnej rovine prijatý právny názor, naopak, vychádzajúc z okolností prípadu, ktoré vyšli v konaní najavo, zhodne dospeli k záveru, že na základe predloženého výmeru právni predchodcovia sťažovateľov vlastnícke právo k sporným pozemkom nadobudnúť nemohli, čo aj riadne a podrobne vo svojich rozhodnutiach vysvetlili. Inými slovami, najvyšší súd konštatoval, že odvolací súd sa nemohol v sťažovateľmi nastolenej právnej otázke odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keďže dôvody zamietnutia žaloby nespočívali v popretí tohto vo všeobecnosti prijatého právneho názoru.

21. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (napr. I. ÚS 4/2011).

22. Právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania.

23. Ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľov odmietnuť ako neprípustné, teda jeho rozhodnutie nie je možné považovať za arbitrárne ani svojvoľné. Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy

24. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom súdu prvej inštancie, rozsudkom odvolacieho súdu a uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia v sťažnosti nevysvetlili, ako a čím malo dôjsť k porušeniu toho označeného základného práva hmotnej povahy v konaní pred všeobecnými súdmi a ich rozhodnutiami. Inými slovami, sťažnosti v tejto časti chýba relevantné ústavnoprávne odôvodnenie ako východiskový rámec sťažnosti, resp. náležitosť sťažnosti.

25. Podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak má návrh na začatie konania uvedený v § 42 ods. 2 písm. f), g), i) až l), n), q), r) a w) odstrániteľné nedostatky, môže ústavný súd vyzvať navrhovateľa, aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil. Ak účastník konania v určenej lehote nedostatky neodstráni, ústavný súd návrh na začatie konania odmietne. Na nedostatky návrhu na začatie konania uvedeného v § 42 ods. 2 písm. a) až e), h), m), o), p) a s) až v) ústavný súd navrhovateľa neupozorňuje.

26. Podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

27. Ústavný súd konštatuje, že obligatórnou náležitosťou ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde je povinnosť sťažovateľa uviesť konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Keďže sťažnosť v tejto časti neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Podľa názoru ústavného súdu za danej situácie neprichádzala do úvahy výzva na odstránenie tohto nedostatku návrhu podľa § 56 ods. 3 ústavného súdu vzhľadom na jeho kľúčovú povahu. Označené ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, avšak nie samotnej podstaty návrhu.

28. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že označený nedostatok zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

29. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

30. Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe v tejto časti neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon

o ústavnom súde, a to kvalifikované odôvodnenie, ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľov ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

31. Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. októbra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu